

DANIEL O'MALLEY

DE **DAME**

Beste Jij,

Het lichaam dat je draagt was ooit van mij. Dat litteken aan de binnenkant van je linkerdij is van een val uit een boom. Ik was negen toen ik die tak door mijn been kreeg. De vulling in mijn achterste kies linksboven heb je omdat ik vier jaar niet bij de tandarts was geweest. Maar het verleden van dit lijf zal je waarschijnlijk een zorg zijn. Ik schrijf je deze brief per slot van rekening zodat je hem ergens in de toekomst zal lezen. Misschien vraag je je af waarom iemand zoiets doet. Het antwoord is eenvoudig en complex. Het eenvoudige antwoord: omdat ik wist dat het noodzakelijk was.

Het complexe antwoord kan wat meer tijd kosten.

Weet je welke naam er hoort bij het lichaam waarin je je nu bevindt? Myfanwy. Myfanwy Alice Thomas. Ik zou kunnen zeggen dat dat mijn naam is, maar jij hebt het lichaam nu, dus ik neem aan dat jij hem gaat gebruiken. Mensen verhaspelen hem vaak, maar ik zou het fijn vinden als je in elk geval wéét hoe je hem moet uitspreken. Ik ben niet dol op de traditionele uitspraak in het Welsh, dus voor mij is de w stemloos en de f scherp. Dan krijg je: Miff-un-ie. Simpel. Ik beseft eigenlijk nu pas dat het rijmt op Tiffany.

Voor ik je het hele verhaal uit de doeken doe, zijn er een paar dingen die je moet weten. Om te beginnen heb je een levensgevaarlijke allergie voor bijensteken. Als je wordt gestoken en niet onmiddellijk actie onderneemt, ga je dood. Ik heb altijd van die kleine epinefrine-injectiespuiten bij me, dus zorg dat je weet waar ze liggen mocht je er een nodig hebben. Als het goed is, zit er een in mijn tasje, een in het dashboardkastje van de auto en een in zo ongeveer elke jas die nu van jou is. Als je wordt gestoken, haal je de dop eraf, ram je de pen in je dij en spuit je. Dan red je het wel. Dat wil zeggen, je voelt je klote, maar je overleeft het tenminste.

Verder heb je geen dieetbeperkingen of allergieën en heb je best een goede conditie. Er zit wel darmkanker in de familie, dus laat je regelmatig controleren. Tot nu toe is er niets aan de hand. O, en je kunt slecht tegen alcohol. Maar misschien is dat iets te veel informatie voor nu. Je hebt belangrijker zaken aan je hoofd.

Ik hoop dat je mijn portemonnee hebt en daarmee ook al die plastic kaartjes die onmisbaar zijn in de elektronische wereld van vandaag de dag. Rijbewijs, creditcards, zorgverzekeringspasje, bibliotheekpasje, allemaal op naam van Myfanwy Thomas. Op drie na. En juist die drie zijn op dit moment van het grootste belang: een bankpasje, een creditcard en een rijbewijs op naam van Anne Ryan, een naam die niemand met jou zal associëren. De pincode voor al die pasjes is 230500. Mijn verjaardag, gevolgd door jouw leeftijd. Je bent nog maar een baby! Ik stel voor dat je direct wat geld opneemt van Anne Ryans bankrekening. Daarna ga je naar een hotel en check je in onder haar naam.

Waarschijnlijk weet je het volgende al, want als je dit leest heb je verschillende, directe bedreigingen overleefd: je verkeert in gevaar. Dat je mij niet bent, wil nog niet zeggen dat je veilig bent. Bij dit lichaam horen bepaalde problemen en verantwoordelijkheden. Zoek een veilige plek op en open dan de tweede brief.

Vriendelijke groeten,

Ik

Rillend stond ze in de regen en keek ze hoe de woorden van de brief oplossen in het vallende hemelwater. Ze had druipnat haar, proefde zout op haar lippen en alles deed pijn. Onder het zwakke schijnsel van een lantaarnpaal had ze haar jaszakken doorzocht, op zoek naar een aanwijzing voor wie ze was, waar ze was, wat er aan de hand was. In haar binnenzak had ze twee brieven gevonden. Op de eerste envelop stond alleen maar AAN JOU, en op de tweede envelop het cijfer twee.

Ze schudde gefrustreerd haar hoofd en keek omhoog naar het noodweer. Een bliksemschicht schoot door de lucht. Ze rommelde in een andere zak en haar vingers vonden een vormeloos voorwerp. Ze haalde het tevoorschijn en zag een lang, dun kartonnen doosje dat kletsnat was en uit elkaar begon te vallen. Op het etiket stond een lange chemische term en de naam Myfanwy Thomas. Ze balde haar vuist, voelde het harde plastic van de injectiespuit en stopte het doosje terug in haar zak.

Dit ben ik dus, dacht ze bitter. Ik heb niet eens de luxe niet te weten wat

mijn naam is. Ik krijg niet eens de kans om een leven te beginnen. Wie deze Myfanwy Thomas ook was, ze heeft me met een hoop problemen opgezadeld.

Ze haalde haar neus op en veegde hem af aan haar mouw. Ze keek om zich heen. Een of ander park. Wilgentakken hingen omlaag rondom de open plek, en het grasveld waar ze op stond begon behoorlijk modderig te worden. Ze nam een besluit, trok haar voeten uit het slijk en stapte behoedzaam over de lichamen om haar heen. Ze lagen er roerloos bij en droegen allemaal latexhandschoenen.

Met haar armen om zich heen geslagen liep ze het park uit. Ze was inmiddels compleet doorweekt. Door de waarschuwing in de brief was ze erg op haar hoede, en ze had goed gekeken of er geen eventuele belagers tussen de bomen verstopt zaten. Ze kromp in elkaar bij het geluid van de donder boven haar hoofd. Het pad leidde naar de rand van het park, en daar aangekomen keek ze om zich heen. Het park lag blijkbaar midden in een of andere woonwijk: ze zag een rij victoriaanse huizen. Ongetwijfeld heel mooi, dacht ze ontmoedigd, maar ze was niet in de stemming om ervan te genieten. Er brandde nergens licht achter de ramen en er was inmiddels een kille wind opgestoken. Ze tuurde in de verte en zag een gloed van neonlicht. Misschien een kantoorgebouw. Zuchtend liep ze die kant op. Ze duwde haar handen onder haar oksels om het rillen tegen te gaan.

Na een stop bij een pinautomaat en een telefoontje in een nogal gehavende telefooncel belandde ze achter in een taxi die haar naar een vijfsterrenhotel bracht. Ze keek een paar keer achterom om te zien of ze niet werd gevolgd, en ze vroeg de chauffeur om twee keer ergens een u-bocht te maken. Er deed zich niets verdachts voor, hoewel de taxichauffeur haar in de achteruitkijkspiegel een paar keer raar aankeek. Toen ze uiteindelijk bij het hotel aankwamen, mompelde ze iets over een vriendje dat haar stalkte, en de chauffeur knikte alsof hij begreep wat ze bedoelde. Hij bestudeerde haar gezicht een tijdje.

De studenten Hotelmanagement die nachtdienst hadden als portier deden waar ze voor opgeleid werden en hielden zonder een spier te vertrekken de deur open voor een kletsnatte vrouw. Ze liep door de schitterende foyer en liet een spoor van druppels op de tegels achter.

De onberispelijk geklede en gekapte receptioniste (om drie uur 's morgens! Wat voor gruwelijke robot was dat mens?) onderdrukte beleefd een

geeuw en keek er nauwelijks van op dat de persoon die zich aarzelend bekendmaakte als Anne Ryan incheckte zonder reservering of bagage. De piccolo slaagde er nauwelijks in een wakkere indruk te maken, maar het lukte hem in elk geval om haar naar haar kamer te brengen en te laten zien hoe de sleutelkaart werkte. Ze gaf hem geen fooi maar ging ervan uit dat hij daar wel begrip voor kon opbrengen gezien haar ontredderde verschijning.

Ze trok haar kleren uit, maar nam geen bad uit angst dat ze in slaap zou vallen en zou verdrinken in naar bloemen geurende vergetelheid. In plaats daarvan nam ze een douche. Ze zag dat ze onder de blauwe plekken zat. Haar adem stokte van de pijn toen ze zich bukte om de zeep op te rapen. Toen ze klaar was, sloeg ze een grote donzige badjas om zich heen en strompelde naar de slaapkamer. Vanuit haar ooghoek zag ze iets bewegen en ze staarde naar de vreemdeling in de spiegel.

Zonder nadenken keek ze naar het gezicht, waarvan de twee ogen met-
een opvielen omdat ze akelig bont en blauw waren. Krijg nou wat, dacht ze. Geen wonder dat die taxichauffeur mijn verhaal over een vriendje met losse handjes geloofde. Zo te zien had ze twee harde klappen tegen haar hoofd gehad. Het wit van haar ogen was bloeddorlopen. Haar lippen waren rauw en rood en brandden als ze eraan likte. ‘Iemand heeft geprobeerd je helemaal in elkaar te slaan,’ zei ze tegen het meisje in de spiegel. Het gezicht dat terugkeek was smal en hoewel niet knap ook zeker niet lelijk. Ik ben nietszeggend, dacht ze. Nietszeggende gelaatstrekken met schouderlang donker haar. Hm. Ze trok de badjas open en keek met een kritische blik naar haar lichaam.

Hier zijn heel wat bijvoeglijke naamwoorden van toepassing die beginnen met de letter k, dacht ze grimmig. Klein. Knokig. Kleine borsten. Kapotte knieën (maar dat was vermoedelijk maar tijdelijk). Er schoot haar iets te binnen uit de brief en ze gleed met haar hand langs de binnenkant van haar linkerdij. Een klein hard litteken. Van een val uit een boom. Ik was negen toen ik die tak door mijn been kreeg, dacht ze. Haar lichaam zag er niet erg sportief uit, maar godzijdank had ze geen cellulitis. Geschoren benen. Een bescheiden bikiniwax, nog niet al te lang geleden gedaan. Ze zag nog meer blauwe plekken, maar die konden niet verhullen dat ze niet was gezegend met een bijzonder sexy lichaam. Volgens mij kan het beter, dacht ze. Misschien zie ik er niet ‘bloedmooi’ uit, maar ‘leuk’ moet te doen zijn. Met het juiste budget. En wat make-up.

Haar blik dwaalde van haar lichaam naar de weerspiegeling van de ka-

mer achter haar. Daar was het, een reusachtig bed met grote donzige kussens, een heel zachte deken en witte lakens die zó fris en knisperend waren dat je ze in een vorm kon vouwen. Het was bijna precies wat ze nodig had. Lag er nu ook maar een... Ja, dat lag er! Een welkomstpepermuntje op het kussen! Als er een welkomstpepermuntje lag, was het bed het waarschijnlijk wel waard om er, wankelend over dat ontzaglijk brede tapijt, naartoe te lopen. Het tapijt was zacht en ze zou er best op willen liggen, maar de gedachte aan dat pepermuntje gaf haar de kracht om door te zetten. Moeizaam strompelde ze naar het bed en slaagde erin om in slaap te vallen zonder in het pepermuntje te stikken.

Ze had verwarrende dromen. Eenmaal wakker zou ze zich afvragen of dat kwam doordat ze over mensen had gedroomd die stamden uit de tijd van vóór haar geheugenverlies. Maar zelfs tijdens de dromen was ze in de war. Ze kuste iemand maar kon hem niet zien. Ze kon hem alleen maar voelen, en huiveren. En toen zijn tong haar mond binnendrong, raakte ze niet in paniek.

Vervolgens zat ze aan een lichte avondmaaltijd in een kamer vol varens en een zwart-witte tegelvloer. De lucht was warm en vochtig, en een oudere dame in victoriaanse kleding zat tegenover haar. Ze nipte bedachtzaam van haar thee en staaarde haar aan met kille chocoladebruine ogen.

‘Goedenavond, Myfanwy. Het spijt me dat ik je in je slaap stoor, maar ik voelde me genoodzaakt je te bedanken.’

‘Mij te bedanken?’

‘Myfanwy, denk niet dat ik niet begrijp wat je voor me hebt gedaan,’ zei de dame koeltjes. ‘Ik sta niet graag bij je in het krijt, maar dankzij jou worden mijn gezin en ik niet langer bedreigd. Als ik ooit de kans krijg je een wederdienst te bewijzen, zal ik dat wel moeten doen, hoe vervelend zoiets ook kan zijn. Thee?’ Ze schonk een kopje voor Myfanwy in en nam weer een slokje uit haar eigen kopje.

Myfanwy nam aarzelend een slok en merkte dat ze het lekker vond. ‘Heerlijk,’ zei ze beleefd.

‘Dank je,’ klonk het afwezig. De vrouw keek nieuwsgierig om zich heen. ‘Is alles wel goed met je? Er is iets eigenaardigs...’ Haar stem stierf weg en ze keek Myfanwy nadenkend aan. ‘Je bent anders. Er is je iets overkomen... Bijna alsof je...’ Ze stond abrupt op. Haar stoel viel om en loste op in het niets. De vrouw deed een stap naar achteren. De planten begonnen te bewegen en kwamen in een kring om haar heen staan. ‘Wie ben jij? Ik

begrijp het niet. Jij bent toren Thomas niet en toch ook weer wel!

‘Myfanwy Thomas heeft haar geheugen verloren,’ zei de jongere vrouw afgemeten, met die vreemde afstandelijkheid die met dromen gepaard gaat. ‘Ik ben wat is ontwaakt.’

‘Je zit in haar lichaam,’ zei de dame langzaam.

‘Ja,’ gaf Myfanwy onwillig toe.

‘Wat vervelend,’ zei de oude dame met een zucht. ‘Een toren die niet weet wie ze is.’ Ze zweeg even. ‘Sodemieter.’

‘Het spijt me,’ zei Myfanwy, ook al vond ze dat even later belachelijk. Waarom zou zij zich verontschuldigen?

‘Ja, nou ja. Laat me even met rust. Ik moet nadenken.’ De oudere vrouw liep een paar minuten te ijsberen en bleef af en toe staan om aan de bloemen te ruiken. ‘Het spijt me, jongedame, maar ik heb geen tijd om over alle factoren na te denken. Ik heb zo mijn eigen problemen en ik kan jou niet actief helpen, hier niet en evenmin in de wakkere wereld. Ongewone handelingen van mijn kant zouden ons beiden in gevaar brengen.’

‘Bent u mij niet iets verschuldigd?’ vroeg Myfanwy. ‘Thomas heeft u geholpen.’

‘Jij bent Thomas niet!’ snauwde de dame geïrriteerd.

‘Ik denk niet dat zij die schuld nog komt innen,’ zei Myfanwy droog.

De oudere vrouw bedaarde. ‘Daar heb je gelijk in. Maar het beste wat ik kan doen is je geheim bewaren. Ik zal je niet tegenwerken of iemand vertellen wat je is overkomen. De rest is aan jou.’

‘Is dat alles?’ vroeg Myfanwy ongelovig.

‘Het is meer dan je beseft en het kan veel verschil uitmaken. Nu moet ik gaan, en jij moet wakker worden.’ De planten om hen kwamen weer in beweging en trokken zich terug. Duisternis kroop door het glazen plafond naar binnen.

‘Wacht eens even,’ zei Myfanwy.

De dame keek geschrokken. Ze trok een wenkbrauw op en de invallende duisternis bleef even stil boven hun hoofd hangen.

‘Gaat u me verder echt niet helpen?’

‘Nee,’ zei de oudere dame enigszins verrast. Ze zat weer aan de tafel. ‘Jij bent beslist niet Myfanwy Thomas,’ merkte ze op, terwijl ze een nieuw kopje thee voor zichzelf inschonk. ‘Goedenavond.’

‘Goedenavond,’ zei Myfanwy. De dame trok weer een wenkbrauw op en Myfanwy voelde dat ze een kleur kreeg. Klaarblijkelijk werd ze geacht iets

anders te zeggen, en heel in de verte begon haar iets te dagen... een bijna verdwenen geheugenflard. 'Goedenavond... milady?'

De dame knikte goedkeurend. 'Kennelijk ben je niet álles vergeten.'

Ze werd wakker en tastte naast zich naar het lichtknopje. Volgens de wekker was het zeven uur 's ochtends. Ze was doodmoe, maar verder slapen kon ze wel vergeten. Er schoten gewoon te veel vragen door haar hoofd. Wat moest ze met die dromen? Moest ze die serieus nemen?

Het leek een beetje oneerlijk om meer belang te hechten aan de gesprekdroom dan aan de tongzoendroom, maar die gesprekdroom was wel ontzettend levendig geweest. Geloofde ze dat dromen boodschappen van het onbewuste waren? Ze was vaag geneigd te denken dat haar hersenen door het puin van haar gedachten gingen terwijl zij lag te slapen, maar eigenlijk wist ze het niet zeker.

En wie was die Myfanwy Thomas trouwens? Een toren? Dat sloeg nergens op. Die droom hoefde ze dus niet serieus te nemen. Eigenlijk wist ze helemaal niets. Hoe oud was ze? Was ze getrouwd? Geen ringen om haar vingers, geen bleke plekken op haar huid. Had ze een baan? Ze had er niet aan gedacht om naar het saldo op haar rekeningen te kijken. Ze was te druk bezig geweest met niet doodvriezen. Had ze familie? Vrienden? Met een zucht en een paar grommen van pijn rolde ze uit haar comfortabele bed en sleepte ze zich voorzichtig naar het tafeltje waar ze haar jasje op had gegooid. Haar geschaafde knieën deden pijn toen ze zich bukte, en haar borstkas deed pijn als ze te diep inademde. Ze stond op het punt haar zakken leeg te halen toen haar oog op de telefoon en het menu viel.

'Hallo, dit is kamer vijf-vijf-drie.'

'Ja, goedmorgen, mevrouw Ryan,' zei een beschaafde en gelukkig niet al te opgewekte stem. 'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'O, ik wil graag een ontbijt bestellen. Mag ik een pot koffie, bosbessenpannenkoekjes, wat sinaasappelsap, een paar geroosterde bruine boterhammen en twee rauwe biefstukken?'

Verbazingwekkend genoeg viel er geen geschokte stilte. De stem aan de andere kant liet opgewekt weten dat alles naar haar kamer gebracht zou worden.

'Die biefstukken zijn voor mijn ogen. Ik heb een ongelukje gehad,' zei ze. Ze had het gevoel dat ze dat moest uitleggen.

'Natuurlijk, mevrouw Ryan. Het komt er zo aan.'

Ze vroeg ook of het hotel snel haar enige setje kleren kon wassen, en de stem aan de andere kant van de lijn beloofde dat ze onmiddellijk iemand zou sturen om de kleren op te halen.

‘Dank u,’ zei ze, terwijl ze uit het raam keek. Het noodweer was die nacht voorbijgetrokken en de lucht was nu onbewolkt. Na een paar minuten liep ze naar de balkondeuren. Ze wilde die net openslaan toen er discreet op de deur werd geklopt. Vergeet niet dat iemand je helemaal in elkaar heeft geslagen en dat er nog steeds iemand achter je aan zit, dacht ze. Ze tuurde door het kijkgaatje en zag een bedeesde jongeman in hoteluniform met een lege waszak. Ze liet haar blik over het verkreukte en vochtige spoor van kleding glijden dat naar de badkamer liep en zette haar argwaan opzij. *Voor schone kleren neem ik het risico.* Ze deed de deur open, bedankte de jongen, raapte blozend de verfromfaaide kledingstukken bijeen en gooide ze in de waszak. Omdat ze zich schuldig voelde over de piccolo die ze de vorige avond niets had gegeven, gaf ze de jongeman een dikke fooi.

Ze keek naar het ochtendnieuws en verbaasde zich net over het feit dat er niets werd gezegd over lijken in een park, toen het ontbijt werd gebracht. Het werd zorgvuldig voor haar neergezet, waarop ze nogmaals een buitensporige fooi gaf. Ze ging zitten, rommelde in haar jaszakken en haalde de envelop tevoorschijn waar keurig een twee op stond. De envelop alleen al maakte haar een beetje kwaad op de vrouw die hem had geschreven, de vrouw die haar in deze situatie had gebracht. Ik lees hem zo wel, dacht ze. Eerst koffie. Ze legde hem weg, pakte haar portemonnee, nam ondertussen een hapje van haar geroosterde boterham en bekeek haar pasjes. Twee rijbewijzen, waarvan er een bevestigde dat ze inderdaad Myfanwy Alice Thomas was. Het adres zei haar niets, hoewel ze het interessant vond dat het kennelijk om een huis ging en niet om een appartementje. Haar haar werd omschreven als bruin, haar ogen als blauw en ze was eenendertig. Ze keek met ongenoegen naar haar foto. Een alledaags gezicht, bleek, met eigenwijze wenkbrauwen.

Er zaten ook verschillende creditcards en pinpasjes in de portemonnee, en een handgeschreven briefje waarop stond: *Ik bewonder waar je mee bezig bent, maar volg je hart, niet je geld.*

‘Heel grappig,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Kennelijk vond ik mezelf heel komisch voordat ik mijn geheugen verloor.’ Uit de rest van de zakken viste ze een pakje zakdoekjes, een mobiele telefoon met een lege accu en een toegangspasje met een klemmetje eraan. Ze keek een paar minuten

vruchteloos naar het laatste voorwerp, dat zo dik was als vier credit-cards en waar alleen een foto met een nukkig hoofd en een barcode op stonden. Uiteindelijk legde ze haar jasje weg en nam ze een grote slok van de heerlijke koffie. Nu was het moment om een brief van haarzelf te lezen. Ze kon alleen maar hopen dat deze brief meer duidelijkheid verschaftte dan de vorige. Hij was in elk geval niet handgeschreven maar getypt.

Beste Jij,

Is het je al opgevallen dat ik je niet Myfanwy noem? Daar heb ik twee redenen voor. Ten eerste vind ik het op de een of andere manier onbeleefd om jou met mijn naam op te zadelen, en ten tweede, ach, het voelt gewoon zo vreemd. Over vreemd gesproken, je zult je wel afvragen hoe ik ertoe ben gekomen deze brieven te schrijven, hoe ik wist dat ze nodig zouden zijn.

Je vraagt je af hoe het mogelijk is dat ik de toekomst ken.

Tja, ik heb slecht nieuws voor je. Ik ben niet helderziend. Ik kan je niet zeggen wat er gaat gebeuren. Ik kan de lottocijfers van vanavond niet voorspellen, wat echt heel jammer is want dat zou ontzettend handig zijn. Maar het afgelopen jaar ben ik door verschillende personen benaderd die beweerden dat ze mijn toekomst konden voorspellen. Volslagen vreemden. Sommigen wisten dat ze af en toe een flits van voorkennis hadden, terwijl anderen niet eens konden verklaren waarom ze me op straat hadden aangeklamp. Ze hadden dromen gehad, visioenen, voorgevoelens. Eerst dacht ik dat het om willekeurige gekken ging, maar toen het bleef gebeuren kon ik het niet meer zo gemakkelijk negeren.

Ik weet dus al een tijdje dat jij in de regen zou belanden zonder enig idee van wie je was. Ik wist dat je omringd door dode mensen met handschoenen aan bij bewustzijn zou komen. Ik wist dat ze op de grond zouden liggen omdat ze 'keihard waren afgemaakt', om de woorden van een bijzonder getikt oud vrouwtje te gebruiken dat me in Liverpool op straat aansprak.

Ik vraag me af of jij uit delen van mij bestaat. Of ben je helemaal nieuw? Je weet niet wie je bent, dat weet ik zeker, maar wat is er nog meer verdwenen? Ik neem aan dat je niet kunt weten dat ik Jane Eyre het stomste boek ter wereld vind. Of dat ik alles van Georgette Heyer geweldig vind. Ik ben dol op sinaasappels. Ik ben dol op gebakjes.